

Zonnige dagen in Halesmere House

Suzanne Snow bij Boekerij:

De Thorndale-serie:

Een nieuw begin in Thorndale

Lentekriebels in Thorndale

Een tweede kans in Thorndale

Warme kerstdagen in Thorndale

De Liefde in het Lake District-serie:

Winter in Halesmere House

Zonnige dagen in Halesmere House

SUZANNE SNOW

Zonnige dagen in Halesmere House

LIZZIE MOET EERST AFREKENEN MET HET VERLEDEN,
VOORDAT ZE OP CAL KAN VERTROUWEN

Vertaald door Marijke Aarnoutse

ISBN 978-90-599-0250-3

ISBN 978-94-023-2506-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Wedding Days at Halesmere House*

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Marijke Aarnoutse

© 2023 Suzanne Snow, first published in Great Britain in 2023 by
Canelo

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Deb, met veel liefde, voor alles

Lizzie Martin sloeg zo hard met haar hand op haar bureau dat de telefoon die tussen haar schouder en oor zat geklemd, bijna viel. ‘Halesmere? Je maakt een grapje!’

Als weddingplanner wilde Lizzie niets liever dan haar klanten een ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’-moment bezorgen, maar uitgerend dit evenement kon weleens een ongelukkig einde voor haarzelf betekenen.

‘Ik ben bloedserieus,’ antwoordde haar beste vriendin Gemma, op een toon waaruit bleek dat ze wel begreep waarom Lizzie zo was geschrokken. ‘Ik maak geen grap. Ik denk dat het perfect zou kunnen zijn en we zijn intussen vrij wanhopig.’

‘Dat zijn we niet, echt niet.’ Lizzie beet op haar lip bij die leugen. Gemma stapte over enkele maanden in het huwelijksbootje en ze moesten nu wel een locatie regelen. Lizzie wist dat ze slapeloze nachten zou hebben als ze nu niet naar haar praktische en vindingrijke vriendin zou luisteren, die ze al sinds haar eerste onwennige dagen op de lagere school kende.

Gemma had haar verloofde Simon in de laatste maanden van de middelbare school ontmoet, toen hij voor zijn vervolgstudie in de buurt kwam wonen. Sindsdien waren ze samen geweest tijdens hun hele studententijd en hun beginnende advocatencarrière tot Simon zich had laten omscholen tot verpleger. Nadat ze zich verloofden in Barcelona strandden hun eerste huwelijksplannen (zoals dat van velen) door de lockdown en ook plan B mislukte toen er brand uitbrak in het hotel dat ze voor hun tweede datum hadden gereserveerd.

‘Ik zit erbovenop, Gem. Ik heb trouwens een locatie gevonden waarvan ik denk dat we die eens moeten bekijken. Ik wilde je net een berichtje sturen. Het is een schuur die dit jaar is omgebouwd voor feesten en partijen, intiem, mooi uitzicht en eenvoudig te vinden.’

‘Alsjeblieft, Lizzie. Zelfs jij, die zo fantastisch kan plannen en die de meest optimistische persoon is die ik ken, moet toch toegeven dat we een probleem hebben. We hadden de brand echt niet kunnen voorzien, maar eerlijk gezegd zijn Simon en ik al blij als we geen fish-and-chips van een dienblad op straat hoeven te eten, aangezien dit onze derde poging is om te trouwen. Mam kwam op het idee voor Halesmere, ze heeft al contact gehad met de nieuwe eigenaren en ze hebben onze datum nog vrij. Je weet hoe bijzonder die plaats voor haar is.’

Lizzie wist dat inderdaad en ze begreep het ook. Ooit waren ze allemaal dol op Halesmere geweest, een prachtig afgelegen huis in georgiaanse stijl in het Lake District, maar het leven was onverbidde-lijk geweest en ze had geen enkele behoefte om ernaar terug te keren. Gemma was nog niet klaar en bij elk woord klonk ze enthousiaster.

‘We zouden het hele huis en de tuin voor onszelf hebben. We kunnen een grote tent op het gazon zetten en een hotel in de buurt vinden, zodat iedereen kan blijven slapen. Niet dat we het uitbundig aanpakken, we nodigen in totaal maar zo’n zestig mensen uit. Wat maakt nou dertig kilometer van de eigenlijke locatie uit voor vrienden en gasten?’

‘Het lijkt misschien dichtbij, maar de weg is zo lastig dat het veel langer gaat duren dan je denkt. Het lijkt misschien wel vijftig kilometer in plaats van dertig.’

‘Och, klein detail,’ antwoordde Gemma luchtig en Lizzie zag voor zich hoe ze dat met één hand wegwuifde. ‘We kunnen een routebeschrijving toevoegen aan de uitnodiging, want we hebben toch nog alleen maar save-the-dates gestuurd en we zeggen gewoon tegen iedereen dat ze hun navigatie moeten negeren. Dit is een goede optie, Lizzie.’

‘Zo klinkt het inderdaad.’ Lizzie probeerde nog steeds haar hartslag onder controle te krijgen sinds ze zonder enige waarschuwing vooraf de naam Halesmere had gehoord. Ze wisten allebei dat ze een verloren strijd streed, zeker nu ze nog maar zo weinig tijd hadden tot het huwelijk, maar Lizzie deed toch een flauwe poging om te protesteren. ‘Heb je gezien hoe het huis erbij ligt? De laatste keer dat ik het zag, was het een bende. En wat kunnen ze eigenlijk bieden? Kunnen ze daar überhaupt wel een huwelijk inhuldigen?’

‘Nee, maar ik denk niet dat dat een probleem is. Mam kent de nieuwe predikant en ze wil graag afspreken om te kijken wat er voor ons mogelijk is als we voor Halesmere kiezen. De kerk is maar anderhalve kilometer verderop. En wacht maar tot je het huis nu ziet, Lizzie. Het is ongelooflijk mooi. Bovendien heb ik je nog niet eens het mooiste verteld.’

‘Kan het nog mooier?’ Lizzie maakte zich los van haar laptop om nerveus wat op een notitieblok te krabbelen. Lijstjes maken hielp haar altijd om zich te concentreren. Wat ging er nu komen?

‘Jazeker!’ riep Gemma triomfantelijk. ‘Mam zei dat ze net een annulering hebben ontvangen voor een weekendje weg, dus waarom gaan wij niet? Bruid en bruidsmisjes voor wat broodnodige ontspanning en tijd samen.’

‘Wat? Jij, ik en Bea? Een verblijf in dat huis? Wanneer?’ Lizzie hoopte dat ze enige voorbereidingstijd kreeg voor dat kleine avontuur, maar ze wist wanneer haar vriendin niet te stoppen was. Haar vingers dwaalden weer naar haar laptop. In de browser typte ze ‘Hales’, maar er verscheen allerlei onzin waarin ze niet geïnteresseerd was.

‘Vrijdag.’

‘Deze vrijdag? Serieus?’ Lizzies hand gleed van het toetsenbord. ‘Maar het is al woensdag en we zouden zaterdag toch allerlei locaties gaan bekijken.’

‘Maar dat gaan we dan toch ook doen? Ik weet dat het kort dag is, maar je bent het weekend vrij en Simon moet werken. Een beetje plezier zal ons goeddoen, denk je ook niet na al die ellende van de laatste jaren? Als jij toezegt, vraag ik Bea ook.’

Het voorstel klonk verleidelijk en Lizzie wist dat ze geen keuze had. Als bruidsmeisje en gratis weddingplanner moest ze zich schikken naar de wensen van de bruid. Het roffelde weer in haar borstkas, herinneringen van vroeger dwarrelden door haar hoofd als herfstbladeren die van de takken omlaagvielen.

‘Lizzie?’ Gemma zette haar enthousiasme opzij en haar stem werd zachter. ‘Ik weet dat je er in geen eeuwen bent geweest en wat je voor hem voelde en wat er is gebeurd. We hebben Halesmere niet opzettelijk vermeden, maar het liep gewoon zo. Ik zou het niet vragen als ik zeker wist dat het je echt van streek zou maken, maar het is zo lang geleden en dit is misschien wel onze enige kans op een fatsoenlijk huwelijk zonder opnieuw de datum te hoeven veranderen.’

‘Het is oké, Gem, eerlijk waar.’ Lizzie plakte een glimlach op haar gezicht en rechtte haar rug. Gemma had gelijk. Het verleden was toen en zij zou de speciale dag van haar beste vriendin niet dwarsbomen omdat twaalf jaar geleden haar hart was gebroken op de plek die Gemma nu voorstelde als feestlocatie. ‘Je hebt helemaal gelijk, we moeten er maar een kijkje gaan nemen nu het beschikbaar is. Na alle lockdowns moet je niet op zoek gaan naar weer een nieuwe datum als je hier een mogelijkheid hebt.’

‘Heel fijn, schat, ik ben zo blij! En we zouden gek zijn als we een weekendje weg laten schieten. Halesmere heeft zo veel te bieden, ik heb al op internet gekeken. Dus dan van vrijdag- tot maandagmiddag? Kan dat voor jou?’

‘Dat is goed.’ Lizzie keek in haar agenda. ‘Maandagavond heb ik een afspraak staan met een nieuw stel, maar ik heb tijd zat, want we heb-

ben afgesproken bij The Courthouse en dat is er niet ver vandaan.’

‘Mooi. Helaas was het daar al jaren van tevoren volgeboekt, zelfs voor de lockdown, maar anders hadden we ook dat een fantastische locatie gevonden.’ Gemma was even stil. ‘Hoe is het met Jack? Waar is hij komend weekend?’

Lizzies gezicht betrok terwijl ze met een potlood op haar bureau tikte. ‘Geen idee en het maakt me ook niet uit.’

‘Hoe gaat het tussen jullie twee?’ Gemma klonk nu bezorgd. De blijdschap en opluchting van daarnet waren uit haar stem verdwenen.

‘We modderen maar wat aan. Hij blijft me verontschuldigend aankijken en we doen beleefd tegen elkaar.’

‘Ah.’

‘Juist. Beetje aan de late kant daarvoor.’ Lizzie fronste. ‘Hij weet dat ik vreemdgaan absoluut niet tolereer.’

‘Heb je al iets gevonden? Hoe was dat huis van laatst, dat je met anderen zou moeten delen?’

‘Vreselijk. Ik voelde me direct weer achttien en niet op een positieve manier.’

‘Er komt vast wel iets voorbij, geef de moed niet op.’

‘Ik weet het, Gem. Komt goed. Jack bood aan om in de logeerkamer te gaan slapen, maar het is zijn huis. Zodra ik iets fatsoenlijks heb gevonden, ben ik weg. Ik praat je van het weekend wel bij.’

‘Dus je zegt ja? Je gaat mee?’

‘Ik ga mee.’ Lizzie wist dat het een retorische vraag was en snoof lachend. Als Halesmere House echt zo goed was opgeknapt door de nieuwe eigenaren, dan bood het misschien wel de oplossing voor Gemma en Simon. Lizzie was bereid alles te doen wat in haar macht lag om een onvergetelijke huwelijksdag voor hen te organiseren en als dat betekende dat ze terug moest gaan naar de plek en de zomer van haar eerste liefde, dan zou ze dat doen, met een glimlach op haar gezicht.

Natuurlijk zou ze er worden herinnerd aan die speciale periode in haar leven, maar ze was nu al zo veel jaren verder. Ze zou erom lachen, haar bezorgdheid van zich afschudden en haar verdriet uit het verleden laten voor wat het was. Misschien hielp het wel om de gedachten die zo af en toe nog opborrelden en haar soms deden lachen of juist huilen, voor eens en voor altijd op te laten houden.

‘Perfect. Neem regenkleding mee, want we gaan niet het hele weekend binnen zitten.’

‘Ben je vergeten dat we in Cumbria zijn geboren en getogen, Gem? Er liggen standaard laarzen en een regenjas in mijn auto.’

‘Neem je je camera mee?’ vroeg Gemma voorzichtig.

‘Misschien.’ Lizzie had haar camera niet altijd meer in de hand. Het was iets van vroeger en tegenwoordig gebruikte ze haar telefoon voor de foto’s die ze dagelijks maakte. ‘Ik zal hem eens opsnoeren en kijken of hij nog werkt.’

‘Vast wel. Neem hem alsjeblieft mee, ik weet hoezeer je het fotograferen mist.’ Het bleef even stil voordat Gemma weer over de praktische zaken begon. ‘Ik neem de trein. Kun jij me dan ophalen bij Lancaster?’

‘Tuurlijk.’ Lizzie werkte haar agenda bij, blij dat ze zichzelf met de planning kon afleiden van de herinneringen aan Halesmere. ‘En daarna is het echt mijn beurt om naar jou te komen. Ik wil die nieuwe keuken weleens zien, ik weet zeker dat die nog mooier is dan op Instagram.’

‘Ik hou bijna even veel van die keuken als van Simon.’ Gemma klonk dromerig en Lizzie lachte. Naast familierecht, Simon en hun hond was ook bakken een van haar hobby’s. ‘Ik maak nog wat lekkers om mee te nemen. We werken het er wel weer af in de heuvels.’

‘Wat houdt het weekend eigenlijk in?’ Lizzie trok haar neus op en sloot haar laptop. ‘Je zei dat Halesmere veel te bieden had, maar ik krijg niet echt het idee dat we een ontspannende gezichtsmassage krijgen, toch?’

‘Ik vertel het je allemaal als we elkaar zien, belooft me dat je het niet opzoekt, oké? Het wordt een geweldige verrassing. Ik app je nog een lijstje met wat je mee moet nemen.’ Gemma viel even stil. ‘Sorry, over twee minuten heb ik een afspraak met een client en ze zijn zojuist gearriveerd. Lizzie, je bent een superster en je zult Halesmere weer fantastisch vinden, geloof me. Mam zegt dat het daar nu echt geweldig is. Ik zie je om drie uur op het station, oké? Ik zal Bea nog bellen en vragen of ze ook een heel weekend kan in plaats van alleen de zaterdag. Zo veel zin in, hou van je.’

‘Hou ook van jou,’ antwoordde Lizzie en toen drukte ze het gesprek weg. Het was maar goed dat ze zo veel van haar beste vriendin hield. Eerst een weekend en dan een huwelijk op de allerlaatste plaats die ze nog eens wilde zien. Maar haar herinneringen en gevoelens van die zomer twaalf jaar geleden waren niet meer belangrijk. Ze moest zich gewoon richten op de mooie dag die Gemma en Simon verdienden.

Op vrijdag vond Lizzie het nog steeds belachelijk van zichzelf dat ze sinds Gemma's telefoontje zo van streek was geraakt door de gedachten aan vroeger. Halesmere speelde in hun tienerjaren een belangrijke rol. Het was de vertrouwde omgeving in de vallei waar ze zo dol op was en toentertijd een van de weinige constanten in haar leven. Gemma's moeder was er huishoudster geweest en hun gezin woonde in een cottage naast het landhuis. Lizzie was er elke dag samen met Gemma uit de schoolbus gestapt, waardoor het landhuis een beetje van henzelf was geworden. Vakantiegangers kwamen en gingen en besteedden weinig aandacht aan de twee jonge meisjes die rond het grote huis zwierven of stiekem een lege kamer binnenglipten via de binnenplaats.

Lizzies ouders stonden aan het hoofd van een zeer succesvol soft-

warebedrijf en met twee oudere broers, die al lang het huis uit waren, woonden ze met hun drietjes in hun prachtige huis niet ver van Halesmere. Ze was erg hecht met haar ouders. Ze was hun oogappeltje nadat ze vele jaren hadden geprobeerd nog een derde kind te krijgen. Zich bewust van hoe comfortabel en mooi haar leven was, met ouders die nog steeds veel van elkaar hielden, droomde ze ervan op een dag haar eigen gezin te hebben. Lizzie had zich niet gerealiseerd hoeveel ze als vanzelfsprekend had beschouwd, tot bijna alles wat haar vertrouwd was nagenoeg in één klap werd afgenomen.

Drie maanden voor haar eindexamen op de middelbare school wilden haar vader en moeder met haar praten. Haar vader huilde wanhopig toen ze haar vertelden dat ze hun bedrijf en huis waren kwijtgeraakt; het huis zou direct in de verkoop gaan. Ook haar moeder had gehuild, toen ze vertelde dat Lizzies spaarrekening voor de universiteit (die ook haar beide broers hadden gehad) leeg was en dat het appartement dat ze voor haar wilden kopen voor tijdens haar studietijd ook niet meer doorging. Binnen vierentwintig uur voelde Lizzie zich een toeschouwer van haar eigen leven en zag ze al haar dromen in duigen vallen.

Geschrokken en verdoofd probeerde ze haar ouders te troosten, bood ze aan hen te helpen en verzekerde ze hun dat ze zelf haar weg zou vinden. Lizzie was vastbesloten hen niet met haar zorgen op te zadelen. Hun schitterende huis was binnen een paar dagen verkocht. Ze zou nooit vergeten hoe het voelde om haar spullen te pakken in de slaapkamer waarin ze haar hele leven had geslapen. Posters, foto's en dierbare spulletjes had ze in twee dozen gestopt, maar de gordijnen die haar moeder had genaaid bleven voor de nieuwe eigenaren hangen.

Haar ouders hielden gelukkig net genoeg over om een kleine cottage in de Schotse Hooglanden te kopen, waar haar vader werk vond op een viskwekerij en haar moeder voor de klas op een basisschool ging

staan. Gemma's ouders hadden aangeboden Lizzie onder hun hoede te nemen, zodat ze de middelbare school af kon maken en haar examen kon doen in plaats van dat ze met haar familie mee naar het noorden ging. Ze zag nog het beeld voor zich van haar vader in de auto. Ze probeerden alle drie niet te huilen toen Lizzie en haar moeder de weinige spulletjes van thuis naar Gemma's kamer brachten.

Het was logisch om bij Gemma te blijven, maar Lizzie miste haar ouders vreselijk en ze belden elkaar elke dag. Haar moeder wenste hardop dat ze iets in de buurt kon huren, zodat ze Lizzie kon bijstaan tijdens haar examen, maar daar wilde Lizzie niets van weten en bovendien hadden ze er geen geld voor. Haar vader had het moeilijk en ze wist dat hij de steun van haar moeder meer nodig had dan zij. Voor het eerst realiseerde ze zich dat haar toekomst afhing van haar eigen inzet en ze gooide al snel haar plan overboord om die zomer vrijwilligerswerk te doen bij een schildpadopvang in Costa Rica.

Ze vond een baantje bij een supermarkt in de stad en elk uur dat ze artikelen achter de kassa scande, gaf intens veel voldoening toen ze haar spaargeld voor de universiteit zag groeien. Haar broers hielpen waar ze konden, maar de een kon net rondkomen van zijn werk in het muziektheater en de ander was een accountant met een jong gezin. Daarom bedankte Lizzie hen en weigerde ze het beetje financiële hulp dat zij konden bieden. Ze wist dat zij zich schuldig voelden dat hun zusje niet dezelfde voordelen kreeg als zijzelf hadden gehad.

Terwijl Lizzie naar het station reed om Gemma op te halen en steeds meer in de buurt kwam van haar ouderlijk huis, herinnerde ze zich wat ze allemaal had bereikt sinds die tijd in Halesmere: een universitaire graad in sociale antropologie, een succesvolle carrière in de publiciteit in Londen bij een communicatiebureau voor maatschappelijke veranderingen, en daarna de overstap naar een bank om er evenementen voor te organiseren.

Uiteindelijk waagde ze de sprong en verhuisde ze naar het noorden, naar Carlisle, en organiseerde niet langer feesten of recepties voor zakelijke cliënten maar richtte zich op het plannen van huwelijken voor koppels. Nog geen zes maanden later brak de pandemie uit. Plotsklaps werd alles geannuleerd en kwam haar nieuwe onderneming tot stilstand. Lizzie, die ook net bij haar vriend Jack was ingetrokken, kon de angsten van vroeger niet van zich afschudden en vond al gauw een nieuwe manier om een inkomen te kunnen verdienen.

Ze werd boodschappenbezorger en zette haar dromen om een betekenisvol beroep uit te oefenen in de wacht. Zij en Jack zagen elkaar nauwelijks doordat hij als leraar extra stress ervoer en zij elk mogelijk uur dat ze beschikbaar had, werkte.

Toen het leven zich aanpaste aan het nieuwe normaal, behield ze haar baan bij de supermarkt, maar minderde geleidelijk aan het aantal uren nadat ze haar website en socialemedia-accounts had bijgewerkt. Ze was blij met de enorme belangstelling voor haar diensten, toen bruidsparen haastig hun uitgestelde bruiloften boekten. Cumbria bleef haar thuis en ze breidde haar netwerk uit door op zoek te gaan naar meer leveranciers en locaties met wie ze kon samenwerken.

Ze kwam dichterbij het station en weer kwam de ongerustheid bovendrijven die ze altijd voelde als ze aan Halesmere dacht. Blijkbaar kon ze de herinneringen aan het verleden toch niet tegenhouden, hoe zeer ze dat ook probeerde. In elke herinnering speelde hij een rol, de jongen op wie ze verliefd was geworden in die speciale, laatste zomer voordat ze was vertrokken. Ze kwam wat vroeg in Lancaster aan en gelukkig arriveerde Gemma's trein op tijd. Zodra Gemma het perron opstapte, omhelsden de twee vriendinnen elkaar stevig.

'Je ziet er geweldig uit en wat een leuk jack draag je.' Gemma bekeek het zwarte leren jasje dat Lizzie aan had. 'Laat die niet rondslingeren, want dan ben je hem geheid snel kwijt.'

Lizzie kwam rechtstreeks van een afspraak met een nieuwe klant voor de planning van een merklancering en droeg daardoor niet haar supermarktoutfit. Lachend opende ze de kofferbak, zodat Gemma er eerst haar koffer en daarna voorzichtig een cakevorm in kon leggen. ‘Ik beschouw mezelf als gewaarschuwd. Hoe laat komt Bea? Ik heb zin in ons weekendje samen, het is echt jaren geleden dat we dit hebben gedaan.’

‘Tegen zes uur, ze kon niet eerder weg van haar werk. Ella, een van de nieuwe eigenaren van Halesmere, geeft ons dan een rondleiding. Ik heb Ella gister over de telefoon gesproken en we hebben besloten wat dingetjes over te slaan, aangezien ze eerst een gezelschap van zes of acht mensen verwacht en wij maar met z’n drieën zijn.’

Een uur lang kletsten ze onderweg bij, terwijl ze over de stille, oude bekende weggetjes langs de buurtwinkel en de pub reden. Lizzies onzekerheid flakkerde weer op toen ze de afslag naar Halesmere namen. Tussen de takken van de oude lindebomen op de oprijlaan verscheen de eerste glimp van het huis. Gemma had al aangegeven dat het landhuis er beter uitzag en boven de oude stallen die tot ateliers waren omgebouwd woonden nu kunstenaars.

De altijdgroene klimop was teruggesnoeid tot onder de eerste verdieping en kroop niet meer ongehinderd naar het dak. Elk raam leek als nieuw. Terwijl Lizzie Gemma volgde viel haar blik op de elegante perken aan weerszijden van de voordeur, gevuld met groene planten en witte bloemen die er fris uitzagen in de schaduw van de noordkant van het gebouw.

‘Wauw.’ Gemma haakte haar arm door die van Lizzie. ‘Geweldig, vind je niet?’

‘Nou. Eindelijk mogen we hier eens een hele nacht doorbrengen.’

Zodra de woorden uit haar mond waren gerold, besepte Lizzie dat dat niet waar was. Twaalf jaar geleden had ze (met hem) een geheime

nacht in dit huis beleefd, iets waar Gemma niets van wist. Maar er waren ook andere nachten geweest die ze samen in een tent op het terrein hadden doorgebracht, dicht tegen elkaar aangekropen om de kou te verdrijven. Het was alsof haar eigen leven als een film aan haar voorbijtrok. Haar herinneringen waren zo levendig en echt dat ze bijna haar eigen stem weer kon horen, zijn aanraking kon voelen en zijn glimlach kon zien. Maar dat was belachelijk en snel knipperde ze haar gedachten weg en consenteerde ze zich weer op Gemma.

‘Daar ligt de sleutel, zullen we naar binnen gaan?’ Ze wees naar een klein zwart kastje naast de voordeur. ‘Of wil je eerste even de benen strekken?’

‘Misschien even koekeloeren op de binnenplaats?’ Lizzie drukte zich kort tegen Gemma aan, blij dat haar vriendin begreep dat ze een momentje alleen nodig had. ‘Ik wil dolgraag de ateliers zien en de rest ontdekken.’

Lizzies blik gleed naar de stenen boog die de cottage van het huis scheidde. ‘De cottage ziet er ook goed uit, Gem,’ merkte ze op. ‘Leuk, al die bloemen buiten, dat geeft kleur. Het ziet er zo vrolijk en gastvrij uit.’

‘Ja, mam zei altijd dat ze graag een voor- en achtertuin had willen hebben, het was nooit groot genoeg voor haar. Maar die bloempotten werken ook goed. Wat als jij even een rondje doet en ik alvast naar binnenga? Zien we elkaar hier over tien minuten? Dan kun je me daarna vertellen welke kunstenaars interessant zijn, ik heb nog niet de tijd gehad om zelf even te kijken.’

‘Prima.’

Lizzie dwaalde kort over de binnenplaats. De verlaten sfeer die ze zich herinnerde was verdwenen, net als de verkleurde verf op de rottende raamkozijnen met gebroken glas en het onkruid dat tussen de oude keien groeide. Al het houtwerk, inclusief de nieuwe schuur-

deuren, was in een subtiel saliegroen geschilderd en zag er fris en modern uit zonder afbreuk te doen aan de oude geschiedenis van het gebouw. Ze besloot later de kunstenaars op Instagram op te zoeken en te volgen, omdat ze meteen mogelijkheden zag voor nieuwe samenwerkingspartners die ze via haar bedrijfje kon aanbevelen.

Maar eerst wilde ze tijd vrijmaken voor het huis. Ze zou morgen terugkomen en de boel beter bekijken als de ateliers waren geopend. Lizzie liep terug naar de stenen boog toen ze vanuit haar ooghoek iemand links van haar de binnenplaats zag oversteken. Op hetzelfde moment voelde ze een schok, vloog haar hoofd opzij en hield ze wankele stil. Zelfs in een fractie van een seconde had ze zijn pas herkend, zijn manier van lopen – als een wolf die zich bewust was van zijn omgeving zonder dat te laten blijken.

Haar blik schoot naar zijn gezicht. Ze zag de kaaklijn waarover ze haar vingers zo vaak had laten glijden en die nu benadrukt werd door een stoppelbaardje; zijn warrige bruine haar dat ze zich zo goed herinnerde was nu kortgeknipt. Ook hij kwam met een schok tot stilstand en ze zag hoe zijn altijd zachte handen zich plotseling tot vuisten balden. Hun ogen ontmoetten elkaar en hoewel ze te ver weg was om de kleur ervan te zien, wist ze zonder een stap te hoeven zetten dat ze donkerbruin waren – ze kende die ogen als geen andere. Ooit had Lizzie zijn stemming eraan kunnen peilen, soms vurig, dan weer ijskoud, angstig, verlangend of enorm verliefd. Eerst had hij non-verbaal met haar gecommuniceerd: een lange blik, een kleine aanraking, een ondersteunende hand, zijn lippen brandend op de hare. Toen ze hem eindelijk helemaal leerde kennen, hadden zijn ogen onthuld wat hij echt voelde toen hij eindelijk de woorden ervoor vond.

Ze zag hoe die ogen haar nu van top tot teen opnamen, van haar enkellaarsjes met een hakje die ze nog steeds droeg sinds ze van haar werk was vertrokken, het luchtige elegante witte jurkje met polkadots

en de perfect aangebrachte make-up tot haar favoriete zwarte designer zonnebril, omhooggeschoven in haar lange blonde haar dat rond haar gezicht viel.

Ze voelde dat hij in die paar seconden zelfs haar parfum kon ruiken en het leek of het geluid verstomde en de wereld tot stilstand kwam. Zijn blik gleed over haar handen en ze wist dat hij naar iets zocht wat ze niet droeg. Het leven dat ze sinds hem had geleid, werd weerspiegeld in de glans die om haar heen hing en verhulde wat eronder lag. Haar hart bonsde en ze kon niet meer bewegen of spreken. Al haar zelfbeheersing en zelfvertrouwen hadden haar in de steek gelaten.

‘Lizzie? Kom je?’ Gemma verscheen, toen ze daar nog steeds aan de grond genageld stond. Haar gezonde verstand weigerde op gang te komen; ze zocht naar de juiste reactie, probeerde te knikken en weg te lopen, zodat hij de schok en verwondering die door haar lichaam golfd en niet zou opmerken. Dit stille, hectische moment maakte dat ze zich weer achttien voelde en de afgelopen twaalf jaar leken als sneeuw voor de zon te zijn verdwenen.

‘O nee,’ fluisterde Gemma geschrokken, maar ze kon altijd niet bewegen. Haar ogen leken gefixeerd op het verleden, terwijl het heden zich achter de stenen boog bevond. ‘Het is niet waar.’

Cal Ryan tilde zijn kin iets op, een miniem gebaar van herkenning, voordat hij verder beende. Gemma greep Lizzie bij de hand en trok haar mee.

TWAALF JAAR EERDER

Het was hartje zomer, Lizzies achttiende verjaardag, en ze had zich nog nooit zo vrij gevoeld. Ze had zich door het verlies van het huis en de verhuizing van haar ouders heen geworsteld en was enorm opgelucht dat ze het eindexamen en de bijbehorende stress achter de rug had. Ze werkte wat meer uren bij de supermarkt om haar rekening te spekken en probeerde zich niet al te veel zorgen te maken over de uitslag, omdat ze wist dat ze haar uiterste best had gedaan om de punten te halen die ze nodig had voor St. Andrews, de universiteit waar ze het liefst naartoe wilde.

Toen ze dertien was en haar vader haar zijn oude Nikon had geleend om uit te proberen, had ze haar passie voor fotografie ontdekt. Algauw kwam ze erachter hoe leuk ze het vond om de wereld en de schoonheid ervan door de lens vast te leggen. Haar vader nam haar vaak mee op zijn tochten. Dan liepen ze uren door de heuvels en vergeleken elkaars foto's.

Overal waar ze ging, nam ze haar Nikon mee. Maar hoe goed ze ook was, na de verhuizing van haar ouders richtte ze zich volledig op financiële onafhankelijkheid en een diploma waarmee ze een bloeiende, duurzame carrière tegemoet kon zien; de hoop om fulltime fotograaf te worden gaf ze op.

Ze verbleef een weekend bij haar ouders in Schotland om alvast haar verjaardag te vieren en hoewel zij het wel begrepen, vonden haar

ouders het jammer dat Lizzie de zomer in Halesmere bij Gemma wilde doorbrengen. Lizzie vond het nieuwe huis van haar ouders, dat aan een winderige kust in een klein vissersdorp lag, mooi maar het voelde vreemd. Haar camera was haar houvast; haar creativiteit en vaardigheid groeiden samen met haar zelfvertrouwen. Ze hield van de wereld die ze weerspiegeld zag in haar foto's, de betrouwbaarheid van een onveranderlijk landschap dat elke storm doorstond, net als zij.

Haar ouders slaagden erin een klein feest voor haar achttiende verjaardag te bekostigen en Lizzie wist meteen de geschikte plek daarvoor. Na het eindexamen hingen zij en Gemma vaak in de White Hart rond, de pub langs de weg naar Halesmere, en ze waren dol op het kleine zomerfestival dat daar jaarlijks werd georganiseerd. Het leek weliswaar totaal niet op het feest dat Lizzies ouders maanden daarvoor hadden voorgesteld met een diner en dansfeest in een landelijk gelegen hotel, maar ze was dolblij met de White Hart, een klein buffet en haar vrienden.

Het kon niemand iets schelen dat het interieur ouderwets was en de tafels versleten, en het was nog maar net dat de pub had besloten om meer dan één soort gin te serveren. Gemma had een vriend van een vriend overgehaald om als dj op te treden. Toen zij en Gemma zich vooraf gereedmaakten in de cottage, voelde Lizzie zich merkwaardig opgetogen: deze avond zou de eerste stap zijn op weg naar een hoopvolle schitterende nieuwe toekomst.

Vol verwachting arriveerden ze bij de pub, waar de kleinste van de drie ruimtes voor het buffet was ingericht. Op die zaterdag in juni was het zoals altijd druk en waren er meer bezoekers dan gebruikelijk vanwege passerende wandelaars en vakantiegangers. De meeste schoolvriendinnen waren gekomen en de eigenaar van de pub deed veel moeite om Lizzie en Gemma hoogstpersoonlijk te bedienen, waarbij hij hen trakteerde op een hele fles prosecco van het huis.